

[Gregersen.]

kroneseddel ud for at hente en tabt krone tilbage, og som ikke ville hævde, at når vi en gang har sluttet en overenskomst med Norge og Sverige, kan vi ikke trække os tilbage igen.

Altså, vore betæneligheder ved den dyre sammenslutning med Norge og Sverige bliver endnu større ved, at foretagendet fra at være nationalt går over til at være internordisk. Vi har tabt tilstrækkeligt på den historie, og nu, da spørgsmålet er taget op til ny behandling, er der lejlighed til at trække sig ud deraf, og den skulle rigsdagen vide at benytte. Man behøver jo endelig heller ikke indenfor trafikministeriet netop at samle på underkudsforretninger. Dem har trafikministeriet nok at i forvejen. Vi kan ikke støtte forslaget.

Alfred Jensen: Mit parti kan heller ikke udbyrde i lovsang over det forslag, der er til behandling. Det er ikke, fordi vi underkender det arbejde, der er ydet fra de forskellige udvalg, og de anstrengelser, der er lagt i sagen. Vi forstår så udmærket, at arbejdet må have været omfattende, men når vi ikke kan give tilslutning til forslaget, er det, fordi vi mener, at det grundlag, der er arbejdet på, har været forkert, og den løsning, man er nået frem til, ikke er tilfredsstillende.

Det er jo betegnende, at de advarende røster, der daglig høres, når det drejer sig om penge, der skal ofres på den daglige trafik, det være sig jernbane, rutebil eller sporvogn, ikke har været fremme i dag. Det vidste vi forud, det er ikke nogen tilfældighed. Når det drejer sig om at transportere den jævne mand, anlægges der helt andre betragtninger, end når det drejer sig om at flyve. I sidstnævnte tilfælde er der offervilje, i de andre er der ingen offervilje.

Da vi i foråret behandlede landets økonomiske forhold, var der store betæneligheder ved de lave takster for befordring på statsbanerne, og man fandt ud af, at det var nødvendigt at forhøje taksterne, fordi man ikke kunne ofre så mange penge på noget så elementært som at befordre den almindelige befolkning. Nu ser vi det samme gøre sig gældende for sporvejenes vedkommende. Også her spekulerer man på at forhøje taksterne, til trods for at man ved, at folk er sådan stillet, at de ikke kan betale det, det koster at køre nu.

Slige betragtninger har man altså ikke gjort gældende, når det drejer sig om luft-

trafikken. Da gik man den modsatte vej og satte taksterne ned med velberåd hu, fordi man vidste, man kunne gå til staten og få underskuddet dækket. Mit parti er ikke modstander af flyvning, heller ikke modstander af, at der skabes en udvikling på dette område, så at den jævne befolkning også kan få andel i de goder, som flyvningen betyder, men det er et andet spørgsmål, om man er nået frem til en tilfredsstillende løsning ved det forslag, som nu er udarbejdet og behandles her.

Der er sunget lovsange over det nordiske samarbejde, som her kommer til udtryk. Jeg deler det ærede medlem hr. Gregersens opfattelse på dette område. Også vi er skandinaver, også vi ønsker nordisk samarbejde, men vi mener ikke, at det forslag, der her ligger på bordet, har den rigtige form, hverken hvad samarbejde angår, eller hvad ordningen af luftfartsproblemerne angår. Det virker absolut hverken overbevisende eller tiltalende på os, at man vifter med de 53 mill. kr. i fremmed valuta, som skulle være indtjent på 18 måneder. Vi ser nemlig ikke bort fra, at vi også har måttet betale noget for at få disse penge i udenlandsk valuta. Der er et gammelt ord, der siger, at guld kan købes for dyrt, og det synes vi gælder i dette tilfælde.

Hvad har vi overhovedet ofret på denne side af sagen? Det er jo ikke småbeløb. Og hvad skal vi ofre fremefter? Man siger så smukt, at vi skulle kunne klare os med de indskud, det her drejer sig om, dels i form af aktiekapital, dels i form af subventioner og dels i form af afdrag på det lån, som luftfartsselskabet har. Men hertil kommer så andre ting, som jo også er blevet nævnt: underskuddet ved den indenlandske flyvning. Hvem garanterer for, at det, der her foreslås, bliver en så indbringende forretning, som der tales om. Jeg mindes, at jeg tidligere har hørt, hvor godt penge var anbragt i slige foretagender, og gang på gang har man måttet frem og meddele, at forventningerne ikke slog til. Her må man gøre sig klart, at vi bevæger os på et såre usikkert område, og at der vel snarere er muligheder for, at vi kommer til at begrave nye millioner i dette foretagende. Dette gør os betænelige.

Dertil kommer den måde, man har tænkt at ordne hele Det Danske Luftfartsselskabs forhold på, som vi heller ikke er tilfredse med. Det foreslås, at staten skal overtage 50 pct. af aktiekapitalen. Det er for os ikke nogen tilfredsstillende løsning. Det, at man skyder så megen kapital ind og